

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

15 marca

№ 24.

Rok 1924.

Treść: 253.	Rozporządzenie V Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1924 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, w celu wykonania art. art. 11—23 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym, zawierające przepisy o organach wymiarowych	339
254.	Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 8 marca 1924 r. o uzupełnieniu i zmianach taryfy osobowej i bagażowej, obowiązującej na polskich kolejach państwowych.	342
255.	Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 10 marca 1924 r. o zmianach postanowień szczególnych, obowiązujących na polskich kolejach górnośląskich, do Części II „Taryfy polskich normalno-torowych kolei państwowych na przewóz osób, psów, bagażu i przesyłek nadzwyczajnych	346
256.	Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 11 marca 1924 r. o podwyższeniu taryfy osobowej i bagażowej na wąskotorowych kolejach państwowych oraz prywatnych, znajdujących się w zarządzie państwowym, położonych w obrębie Dyrekcji kolei państwowych w Warszawie, Radomiu, Wilnie i we Lwowie	346

253.

Rozporządzenie V Ministra Skarbu

z dnia 6 marca 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, w celu wykonania art. art. 11—23 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 94, poz. 746), zawierające przepisy o organach wymiarowych.

Na mocy art. 90 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 94, poz. 746) zarządza się co następuje:

Do art. 11.

§ 1. Naczelny nadzór nad załatwianiem spraw podatku majątkowego oraz piecza nad ścisłym i jednolitem wykonywaniem przepisów ustawy, tudzież rozstrzyganie kwestji spornych co do stosowania tych przepisów należy do Ministra Skarbu.

W celu sprawdzenia na miejscu czynności wymiarowych, terminowego ich wykonania oraz dopilnowania równomiernego rozkładu podatku w całym Państwie wysyłać będzie Minister Skarbu specjalnych delegatów do poszczególnych okręgów wymiarowych (§ 3 nin. rozp.). Delegaci obowiązani będą badać

sposób i prawidłowość oszacowania poszczególnych przedmiotów majątkowych, wydawać potrzebne zarządzenia w tym względzie, oraz udzielać wskazówek i wyjaśnień. Delegatom tym służyć będzie także prawo uczestniczenia w posiedzeniach komisji szacunkowych i odwoławczych z głosem doradczym.

Ogólny zarząd sprawami podatku majątkowego oraz nadzór nad stosowaniem i wykonywaniem przepisów ustawy i wydanych na jej podstawie rozporządzeń w okręgach izb skarbowych należy do dyrektorów tychże izb.

Dyrektorom izb skarbowych przysługuje również prawo wysyłania delegatów z taką samą kompetencją, jaką posiadają wyżej wspomniani delegaci Ministra Skarbu.

Do art. 12.

§ 2. Ustalenie stanu i wartości majątków oraz wymiar podatku należy w I instancji:

- dla osób fizycznych, spadków wakujących (nieobjętych) oraz osób prawnych, nieobowiązanych do publicznego składania sprawozdań — do komisji szacunkowych;
- dla osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań — do izb skarbowych.

Władzą wymiarową II instancji dla wszystkich płatników jest komisja odwoławcza.

Do art. 13.

§ 3. Ilość komisji szacunkowych, ich miejsce urzędowania i obszar działalności (okrąg terytorjalny) oraz liczbę członków i zastępców każdej komisji szacunkowej (w granicach od 15 do 24 członków i tyluż zastępców) ustali dyrektor Izby skarbowej dla wszystkich okręgów podatkowych I instancji i poda powyższe dane do wiadomości publicznej.

W każdym okręgu podatkowym winna być utworzona przynajmniej jedna komisja szacunkowa. Dla większych jednak okręgów, liczących ponad 100.000 mieszkańców, mają być utworzone co najmniej dwie komisje; również dla miast liczących ponad 20.000 mieszkańców, winny być utworzone odrębne komisje.

Przewodniczącym komisji szacunkowej jest z urzędu naczelnik władzy podatkowej I instancji lub jego zastępca.

W ciągu 14 dni po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia wszystkie znajdujące się w okręgu każdej Izby skarbowej sejmiki powiatowe (rady powiatowe), związki i zrzeszenia płatników oraz instytucje, uprawnione w myśl ustępów a), b), c) i d) art. 13 ustawy do wyboru kandydatów na członków komisji, winny przedstawić listę kandydatów dyrektorowi właściwej Izby skarbowej. Każda lista kandydatów dla każdego okręgu władzy podatkowej I instancji może obejmować najwyżej 24 osoby, jako kandydatów na członków i tyleż osób, jako kandydatów na zastępców członków.

Organizacje, których działalność obejmuje cały obszar Rzeczypospolitej lub kilku województw, a które nie mają oddziałów w poszczególnych okręgach władz podatkowych I instancji, mają prawo przedstawiania list kandydatów dyrektorom wszystkich Izb skarbowych, względnie tych Izb, na których okrąg rozciąga się ich działalność.

Imieniem grupy płatników, o których mowa w części przedostatniej art. 13 ustawy, miejscowe reprezentacje samorządne przedstawia w powyższym terminie listę obejmującą 2-ch kandydatów na członków i tyluż na zastępców.

W wypadkach, w których wspomniane wyżej organy (związki i zrzeszenia płatników, reprezentacje samorządne) nie przedstawia list kandydatów w wyznaczonym terminie 14-dniowym, brakujących kandydatów na polecenie dyrektora Izby skarbowej przedstawi naczelnik miejscowej władzy podatkowej I instancji (Urzędu skarbowego, Inspektoratu skarbowego).

§ 4. Po otrzymaniu list kandydatów dyrektor Izby skarbowej mianuje członków komisji szacunkowych i ich zastępców, przesyłając im odpowiednie pisemne zawiadomienia o nominacji.

Do art. 13 i 15.

§ 5. Organy, wymienione w § 3 nin. rozp., przy przedstawianiu list kandydatów oraz dyrektorowie Izb skarbowych przy mianowaniu członków komisji i zastępców winni przestrzegać ściśle postanowień części pierwszej i drugiej art. 15 ustawy.

Dyrektor Izby skarbowej ma wybierać z list kandydatów osoby stale zamieszkałe w danym okręgu szacunkowym, które zdaniem jego są najbardziej godne zaufania i najlepiej znają stosunki majątkowe

płatników oraz baczyć na to, aby skład komisji odpowiadał ustosunkowaniu poszczególnych grup płatników w danym okręgu i aby żadna poszczególna lista nie uzyskała bezwzględnej większości w komisji.

Dyrektorowie Izb skarbowych winni tak pokierować swymi czynnościami, aby najpóźniej do 3-go kwietnia 1924 r. komisje szacunkowe zostały utworzone w całym okręgu Izby skarbowej.

Do art. 14.

§ 6. Ilość komisji odwoławczych, miejsce ich urzędowania i okręgi terytorjalne podane są w wykazie, stanowiącym załącznik niniejszego rozporządzenia.

Przewodniczy komisji odwoławczej dyrektor Izby skarbowej lub jego zastępca.

Członkowie komisji odwoławczej są mianowani przez Ministra Skarbu na wniosek dyrektora Izby skarbowej w sposób następujący:

1) sześciu członków i ich zastępców z pośród urzędników Izby skarbowej;

2) dwóch członków i ich zastępców z pośród płatników, przedstawionych przez dyrektora Izby skarbowej według jego własnego uznania i wyboru;

3) ośmiu członków i ich zastępców z grona płatników z pośród kandydatów, przedstawionych dyrektorowi Izby skarbowej przez zawodowe lub urzędowe organizacje i zrzeszenia płatników, rozciągające swoją działalność na cały okrąg Izby skarbowej lub na część tego okręgu, mającą ważniejsze znaczenie przy wymiarze podatku majątkowego. W braku tego rodzaju organizacji i zrzeszeń w okręgu danej Izby skarbowej mogą przedstawiać kandydatów organizacje centralne, rozciągające swą działalność na cały obszar Rzeczypospolitej.

Wspomniane organizacje i zrzeszenia winny w ciągu dni 14-tu od otrzymania wezwania dyrektora Izby skarbowej przedstawić listę kandydatów. W przeciwnym wypadku kandydatów tych przedstawia Ministrowi Skarbu dyrektor Izby skarbowej według własnego wyboru i uznania.

Przy przedstawianiu kandydatów, winien dyrektor Izby skarbowej stosować się do wskazówek, zawartych w części pierwszej i drugiej § 5 nin. rozp. oraz baczyć na to, aby o ile możliwości wszystkie kategorie majątków były odpowiednio w komisji odwoławczej reprezentowane.

Dyrektor Izby skarbowej może w razie potrzeby lub na wniosek komisji zapraszać na posiedzenie komisji odwoławczej w charakterze rzeczoznawców: geometrów, budowniczych, leśników, buchalterów i innych fachowych urzędników województwa, względnie urzędów okręgowych lub powiatowych.

Do art. 16.

§ 7. Każda komisja szacunkowa na pierwszym posiedzeniu pierwszej sesji (§ 9 nin. rozp.) utworzy ze swych członków i zastępców potrzebną ilość podkomisji. W skład każdej podkomisji wchodzi 3 lub 5 członków, względnie zastępców członków komisji, oraz kierownik, który przewodniczy w obradach podkomisji i prowadzi jej biurowość.

Kierownikiem podkomisji jest urzędnik władzy podatkowej I instancji, bądź też inna osoba, wyzna-

czona przez przewodniczącego komisji, o ile możliwości z pośród urzędników państwowych lub samorządowych.

§ 8. Zadaniem podkomisji jest zebranie wszelkich danych faktycznych, niezbędnych do ustalenia wartości majątku każdego płatnika. W tym celu podkomisja winna po dokładnem zaznajomieniu się z treścią zeznania i porównania tegoż ze spisami płatników, względnie z wykazami A, B, C, sporządzonymi przez zarządy gminne, sprawdzić stan faktyczny t. j. części składowe majątku i ich wartość, w razie potrzeby dokonać oględzin na miejscu i przy tej sposobności zażądać wyjaśnień od płatnika oraz zasięgnąć informacji od osób wiarogodnych.

Na podstawie zebranych w ten sposób wiadomości podkomisja przedstawia wnioski komisji, kierując się normami szacunkowymi, zawartymi w rozporządzeniu II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. № 123, poz. 996).

Dla oszacowania poszczególnych przedmiotów majątkowych winny być utworzone osobne podkomisje fachowe, a mianowicie:

- a) dla gospodarstw rolnych,
- b) dla przedsiębiorstw przemysłowych,
- c) dla przedsiębiorstw handlowych,
- d) dla placów niezabudowanych i budynków, nienależących do gospodarstwa rolnego, dla urządzenia domowego i innych przedmiotów, służących do osobistego użytku, oraz dla kapitałów i praw majątkowych.

W każdym okręgu szacunkowym, względnie dla oszacowania poszczególnych przedmiotów majątkowych, należy utworzyć tyle podkomisji, ile okaże się potrzebnem ze względu na miejscowe stosunki.

W większych okręgach szacunkowych (miastach) mogą być również utworzone podkomisje mieszane dla oszacowania majątków w poszczególnych odcinkach terytorjalnych okręgu szacunkowego, np. w większych miastach—dla poszczególnych dzielnic lub ulic.

W skład każdej fachowej podkomisji winni wejść członkowie, względnie zastępcy członków, reprezentujący w komisji tę grupę majątków, którą dana podkomisja ma szacować.

W skład podkomisji dla oszacowania gospodarstw rolnych winni wejść przedstawiciele większej i mniejszej własności ziemskiej.

Podkomisje w razie potrzeby mogą powoływać do współpracy fachowców z tej kategorii płatników, których majątek dana podkomisja szacuje.

Do art. 17 i 18.

§ 9. Przewodniczący zwołuje komisję (szacunkową i odwoławczą) na sesję w miarę potrzeby. W tym celu zaprasza on każdego członka, oznaczając w zaproszeniu dzień, godzinę, miejsce posiedzenia oraz przypuszczalny okres trwania sesji. Na poszczególne posiedzenia w okresie trwania sesji nie wysyła się odrębnych zaproszeń pisemnych.

Zaproszenie winno być wysłane przynajmniej na 10 dni przed terminem sesji.

Członkowie komisji, którzy na posiedzenie przybyć nie mogą, winni o tem zawiadomić przewodniczącego komisji. Przewodniczący, o ile pozostało

dość czasu, wysyła zaproszenie zastępcy członka komisji z tej samej grupy płatników.

Zastępcy zaproszeni w miejsce członków biorą udział w pracach komisji z głosem stanowczym.

Posiedzenie jest ważne, jeżeli oprócz przewodniczącego jest obecna przynajmniej połowa ogólnej ilości członków.

Jeżeli pierwsze posiedzenie nie będzie mogło się odbyć skutkiem niedostatecznej liczby obecnych, wówczas sporządza się o tem krótki protokół.

Przy zwołaniu następnie drugiego posiedzenia, przewodniczący uprzedza członków komisji w wysyłanych im powtórnych zawiadomieniach, że w myśl art. 18 część trzecia ustawy uchwały drugiego posiedzenia będą prawomocne, bez względu na ilość obecnych członków.

§ 10. Obrady komisji toczą się ustnie i są tajne.

W razie wyłonienia się z toku obrad kilku wniosków o jednym i tym samym przedmiocie, przewodniczący decyduje o kolejności głosowania nad nimi, kierując się zasadą, że należy najpierw poddać pod głosowanie wniosek, który jest najkorzystniejszy dla interesów Skarbu.

Z każdego posiedzenia komisji spisuje się zwięzły protokół, w którym winny być zamieszczone powzięte uchwały. Protokół ten podpisują przewodniczący i przynajmniej dwóch z obecnych na posiedzeniu członków lub ich zastępców, powołanych z grona płatników, względnie na propozycję organizacji.

Do art. 19.

§ 11. Od członków komisji i ich zastępców przewodniczący odbiera na wstępie ich urzędowania następującej treści przysięgę: „Przysięgam Panu Bogu Wszechmocnemu i Wszechwiedzącemu, że przy obradach komisji obowiązki swe pełnić będę według najlepszej wiedzy i sumienia i zachowam w ścisłej tajemnicy wszystkie powzięte w komisji wiadomości o majątkowych interesach płatników — tak mi Panie Boże dopomóż”.

Osoby, które uważają złożenie przysięgi — ze względu na swoje wyznanie religijne — za niedozwolone, mają w miejsce przysięgi złożyć przyrzeczenie uroczyste, odpowiadające ich wyznaniu religijnemu.

Osoby, nienależące do żadnego wyznania, wymawiają zamiast słów: „Przysięgam Panu Bogu Wszechmocnemu i Wszechwiedzącemu” słowa: „Przyrzekam uroczyście” z opuszczeniem słów: „tak mi Panie Boże dopomóż”.

Następnie rotę przysięgi podpisują składający i odbierający przysięgę.

Przed odebraniem przysięgi, przewodniczący obowiązany jest zwrócić uwagę członków komisji i zastępców na postanowienia karne, zawarte w art. 74 ustawy oraz na to, że obowiązek zachowania tajemnicy odnosi się także do wiadomości, powziętych w komisji, a zaczerpniętych z dokumentów, aktów, ksiąg i innych zapisków instytucji prywatnych i osób trzecich.

Imiona i nazwiska osób, które złożyły przysięgę, uwidacznia się w protokole odnośnego posiedzenia. Przy tymże protokole przechowuje się podpisane rotę przysięgi.

Do art. 23.

§ 12. Członkom i zastępcom członków komisji oraz podkomisji, którzy nie są urzędnikami państwowymi, zwraca się koszty podróży z miejsca zamieszkania na posiedzenia komisji, względnie podkomisji, i z powrotem oraz wypłaca się diety za tę ilość dni, w ciągu których uczestniczyli w posiedzeniach, wliczając niezbędny czas podróży tam i z powrotem.

Koszty podróży zwraca się tylko wówczas, gdy odległość od miejsca zamieszkania członka komisji lub zastępcy do miejsca urzędowania komisji, względnie podkomisji wynosi więcej niż 2 kilometry. Członkom i zastępcom członków komisji, mieszkającym w siedzibie komisji, nie zwraca się kosztów podróży na posiedzenia komisji.

Diety i koszty podróży członkom i zastępcom członków komisji odwoławczej przyznaje się w takiej

wysokości, jak funkcjonariuszom państwowym zaliczonym do VII kategorii uposażenia służbowego, zaś członkom i zastępcom członków komisji szacunkowej w takiej wysokości, jak funkcjonariuszom państwowym, zaliczonym do X kategorii uposażenia służbowego.

§ 13. Na obszarze województwa śląskiego wykonanie czynności, przepisanych niniejszym rozporządzeniem dla dyrektora Izby skarbowej, należy do Wojewody.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sołtan*

Załącznik do § 6 rozp. Min. Sk. z d. 6.III.1924 r. poz. 253.

W Y K A Z

komisji odwoławczych dla spraw podatku majątkowego.

L. p.	Okrag Izby skarbowej	Ilość komisji	Okrag jednej komisji	Siedziba komisji
1	w Białymstoku	1	Okrag Izby Skarbowej	Białystok
2	„ Brześciu n/B.	1	„ „ „	Brześć n/B.
3	„ Grudziądzu	1	„ „ „	Grudziądz
4	„ Kielcach	1	„ „ „	Kielce
5	„ Krakowie	1	„ „ „	Kraków
6	„ Lublinie	1	„ „ „	Lublin
7	„ Lwowie	3	1) „ Wojew. Lwowskiego 2) „ „ Stanisławowskiego 3) „ „ Tarnopolskiego	} Lwów
8	„ Łodzi	2	1) „ m. Łodzi 2) Inne miejscowości Woj. Łódzkiego	} Łódź
9	„ Łucku	1	Okrag Izby Skarbowej	Łuck
10	„ Poznaniu	1	„ „ „	Poznań
11	„ Warszawie	2	1) „ m. Warszawy 2) Pozostałe miejscowości Woj. Warszawskiego	} Warszawa
12	„ Wilnie	1	Okrag Izby skarbowej	Wilno
13	Województwo Śląskie	1	„ Wojew. Śląskiego	Katowice

254.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 8 marca 1924 r.

o uzupełnieniu i zmianach taryfy osobowej i bagażowej, obowiązującej na polskich kolejach państwowych.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie osób, bagażu i towarów, oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14 poz. 152) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu zarządza się co następuje:

§ 1. Do obowiązującej od dnia 1 kwietnia 1923 r. „Taryfy polskich normalnotorowych kolei państwowych na przewóz osób, psów, bagażu i przesyłek nadzwyczajnych” (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 31, poz. 193; № 55, poz. 396 i 398; № 63, poz. 490 i 494; № 73, poz. 576; № 84, poz. 663; № 94, poz. 753; № 109, poz. 867; № 120, poz. 971 i № 132, poz. 1090) wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

W s t ę p.

1) W punkcie II, rozdział C, w dziale b po słowach „w okręgu Krakowskim”, w dziale c po słowach „w okręgu Lwowskim” i w dziale d po słowach „w okręgu Stanisławowskim” dodaje się słowa: „z podwyższonemi o 50% opłatami z części II tejże